

Салманова О.Ю., Борко А.Л., Джафарова О.В., Фелик В.І.,
Бугайчук К.Л., Панова І.В.

Пропозиції
Харківського національного університету внутрішніх справ до
проекту Закону України «Про адміністративну процедуру»,
підготовленого Міністерством юстиції України

I. Загальні зауваження та пропозиції

У проекті Закону не визначено поняття юрисдикції, як встановленої законом чи іншим нормативним актом сукупності правових повноважень відповідних суб'єктів вирішувати правові спори, в тому числі вирішувати справи про правопорушення, тобто оцінювати дії особи чи іншого об'єкта права з точки зору їх правомірності, застосовувати юридичні санкції до правопорушників.

Вирішуючи питання про визначення юрисдикції щодо вирішення конкретних справ, необхідно враховувати положення Кодексу адміністративного судочинства України, який встановлює такі правила відмежування адміністративної юрисдикції від інших видів юрисдикції.

Запропонований законопроект не містить положень щодо розмежується поняття адміністративний порядок розгляду та судовий порядок розгляду справ. Крім того ст. 18, 19, 20 КАС України визначає, що адміністративні справи підсудні адміністративним судам.

У проекті зустрічаються випадки неточного вживання певних термінів. Наприклад, у ч. 1 ст. 27 вживається поняття «цивільно-правова угода». Натомість, згідно чинного законодавства, зокрема Цивільного кодексу України, необхідно застосовувати термін «правочин».

Поданий законопроект є фактичною копією проекту Адміністративного-процедурного кодексу України від 18.07.2008 № 2789 з невеликими правками.

Зазначений законопроект № 2789 був відкликаний 11.03.2010, а висновок Головного науково-експертного управління Верховної Ради України щодо його змісту мав формулювання: «... поданий проект не може бути підтриманий у запропонованому вигляді та має бути повернений на доопрацювання». Усі документи щодо його проходження та зауваження можна переглянути на сайті Верховної Ради України за посиланням: http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_2?pf3516=2789&skl=7

Як висновок маємо зазначити, що в цілому відносини, які охоплюються предметом регулювання поданого проекту та підпадають під сферу його дії, є надзвичайно широким і різноплановим (видача дозволів, реєстрація суб'єктів, легалізація актів, призначення пенсій, субсидій, оскарження прийняття адміністративних актів, інспекційні (контрольні) провадження тощо). У зв'язку з цим, зазначені відносини регулюються правовими нормами, які містяться у інших нормативно-правових актах.

Тому, на нашу думку, зазначений законопроект не виконує функцію уніфікації адміністративної процедури, оскільки об'єднує як юрисдикційні так і не юрисдикційні провадження, які мають свої суттєві відмінності.

II. Зауваження та пропозиції до окремих статей законопроекту

Чинна редакція	Пропоновані зміни	Обґрунтування
<p>Стаття 2. Визначення термінів</p> <p>1. У цьому Законі терміни вживаються у такому значенні...</p>	<p>Доповнити частину 1 статті 2 терміном:</p> <p>«посадова особа – це особа, що обіймає в адміністративному органі керівну посаду, яка наділяє останню правом здійснювати владні управлінські функції, які поширюються на підлеглих по службі осіб».</p>	<p>Оскільки цей термін систематично вживається у пропонованому законопроекті</p>
<p>Стаття 2. Визначення термінів</p> <p>1. У цьому Законі терміни вживаються у такому значенні...</p>	<p>У частині 1 статті 2 змінити термін «адміністративний орган» на термін «суб'єкт владних повноважень».</p>	<p>На сьогоднішній день на законодавчому рівні не застосовується такий термін, як «адміністративний орган». Натомість, йдеться про «суб'єкта владних повноважень», під яким розуміється орган державної влади, орган</p>

		місцевого самоврядування, їхня посадова чи службова особа, інший суб'єкт при здійсненні ними владних управлінських функцій на основі законодавства, в тому числі на виконання делегованих повноважень (п. 7 КАС; стаття 1 ЗУ «Про інформацію»; статті 1,2 ЗУ «Про доступ до публічної інформації» та інші).
Стаття 2. Визначення термінів 1. У цьому Законі терміни вживаються у такому значенні...	Додати до статті 2 визначення терміну «процедурна дія»: «частина адміністративного провадження, яка складається з реалізації учасниками провадження наданих прав та виконання обов'язків, на підставі яких виникають, тривають або припиняються процедурні правовід-	У статті 2 законопроекту адміністративне провадження визначається як сукупність процедурних дій, тому доречно зазначену статтю доповнити терміном процедурна дія.

<p>Стаття 2. Визначення термінів</p> <p>1. У цьому Законі терміни вживаються у такому значенні...</p> <p>адміністративна процедура – визначений законодавством порядок здійснення адміністративного провадження;</p>	<p>носини».</p> <p>Змінити у статті 2 визначення терміну «адміністративна процедура»: адміністративна процедура – встановлений законодавством порядок вирішення адміністративних справ.</p>	<p>Поняття адміністративної процедури як порядку здійснення адміністративного провадження у поєднанні із визначенням адміністративного провадження як сукупності процедурних дій (стаття 2 законопроекту) призводить до логічного висновку, що «адміністративна процедура» – це порядок здійснення адміністративних процедур, тому є некоректним з точки зору юридичної техніки.</p>
<p>-</p>	<p>Додати статтю 3-1 «Принципи адміністративного провадження»:</p> <p>Адміністративне провадження здійснюється відповідно до принципів:</p> <p>1) Верховенства права.</p>	

	<p>2) Законності. 3) Рівності учасників провадження перед законом. 4) Обґрунтованості та визначеності. 5) Неупередженості. 6) Пропорційності. 7) Відкритості. 8) Ефективності. 9) Своєчасності. 10) Офіційності та «єдиного вікна». 11) Гарантування права особи на участь у провадженні. Гарантування ефективних засобів правового захисту.</p>	
<p>Стаття 8. Використання по- вноважень з належною метою Адміністративний орган зо- бов'язаний використовувати</p>	<p>Статтю виключити</p>	<p>За змістом дублює статтю 6 законо- проекту: «Принцип законності»</p>

свої повноваження з метою, з якою такі повноваження надані.		
Стаття 13. Відкритість 2. Учасник адміністративного провадження має право на ознайомлення з матеріалами справи.	Виключити частину 2 статті 13	Ця частина дублює п. 3 ч. 1 статті 25 поданого законопроекту
Стаття 20. Гарантування ефективних засобів правового захисту 1. Особа має право на оскарження рішення, дій чи бездіяльності адміністративного органу в порядку адміністративного оскарження відповідно до цього Закону та/або до суду, а також в інший спосіб	Змінити назву статті 20 на: «Гарантування права на оскарження результатів провадження».	Назва повинна відображати зміст статті

<p>встановлений законом.</p> <p>2. Адміністративний орган зобов'язаний повідомляти строки та порядок оскарження адміністративного акту, який за своїм характером може негативно вплинути на права та законні інтереси особи.</p>		
<p>Стаття 21. Повноваження адміністративного органу</p> <p>1. До повноважень адміністративного органу належить:</p> <p>...б) залучення до участі в адміністративному провадженні осіб, які сприяють розгляду справи;</p> <p>Стаття 22. Відвід посадової</p>	<p>Пункт 6 частини 1 статті 21 потребує уточнення і має бути викладений наступним чином:</p> <p>б) Залучення для участі в адміністративному провадженні осіб, які сприяють розгляду справи (експертів, спеціалістів, перекладачів).</p>	<p>Має бути уточнено коло осіб, які сприяють розгляду справи.</p>
	<p>Частина 5 статті виключити</p>	<p>Якщо є підстави застосування відво-</p>

<p>особи адміністративного органу</p> <p>5. Рішення про відвід не приймається, якщо визначити іншу уповноважену на розгляд справи посадову особу неможливо.</p>		<p>ду (самовідводу), він має бути обов'язково реалізований. Якщо ж залишити дану норму, то питання про неупередженість не зникає, що може призвести до зловживань та вирішення справи по суті на власну користь як з боку посадової особи адміністративного органу, так і зацікавлених осіб.</p>
<p>Стаття 27. Особи, які сприяють розгляду справи</p> <p>1. До участі в адміністративному провадженні відповідно до закону можуть залучатися адміністративним органом, з власної ініціативи або за клопотанням учасників адміністративного провадження особи, які сприяють</p>	<p>Виключити із змісту статті 27 інститут свідків</p>	<p>Незважаючи на те, що адміністративні органи виконують певні правоохоронні функції (які є частиною, хоч і не основною, їх діяльності), їх діяльність не є правосуддям, і методи її здійснення не можуть бути такими ж, як у судочинстві.</p> <p>Вважаємо, що сумнівною є ініціатива ввести до адміністративного провадження інститут «осіб, які сприяють</p>

<p>розгляду справи: свідки, експерти, спеціалісти, перекладачі.</p> <p>2. Особи, які сприяють розгляду справи, зобов'язані брати участь у провадженні відповідно до встановлених адміністративним органом вимог. Зазначене стосується також експерта, спеціаліста та перекладача, залучених до провадження за їх згодою на громадських засадах або на умовах цивільно-правової угоди.</p> <p>3. У разі залучення експерта, спеціаліста, перекладача на громадських засадах їх згода</p>		<p>розгляду адміністративної справи» (свідки, експерти, спеціалісти, перекладачі), наділивши їх правами та обов'язками по аналогії з судовим (цивільним, кримінальним, адміністративним) процесом.</p> <p>Особливо необхідним вважаємо виключення з тексту положень стосовно свідків. Інститут свідка використовується лише для потреб судочинства (причому навіть не у всіх його видах). Правовий статус цих осіб досить специфічний, характеризується особливим порядком допиту.</p> <p>Наприклад, не тільки для свідків, але й для експертів, перекладачів встановлена кримінальна відповідальність за завідомо неправдиве показання, не-</p>
---	--	--

<p>на участь у провадженні повинна бути належним чином зафіксована в матеріалах справи.</p> <p>4. Витрати, пов'язані із залученням до участі в адміністративному провадженні осіб, які сприяють розгляду справи, відшкодовуються за рахунок учасника адміністративного провадження, за ініціативою якого вони запрошуються.</p>	<p>Частина 4 статті 27 виключити</p>	<p>правильний висновок, завідомо неправильний переклад, також за відмову свідка від давання показань або відмову експерта чи перекладача від виконання покладених на них обов'язків (ст.ст. 384, 385 Кримінального кодексу України), а також адміністративна відповідальність за пропуск, передбачені ст.ст. 185-3 та 185-4 Кодексу України про адміністративні правопорушення). Вищезначене дає підстави для висновків про неможливість існування у інших правовідносинах осіб з такою ж назвою, але з іншим правовим статусом. Тому використання інституту свідків у діяльності адміністративних органів вважаємо юридично некоректним.</p>
---	--------------------------------------	---

<p>Вважаємо цю новацію недоцільною та необґрунтованою з наступних підстав.</p>	<p>Встановлення плати з боку учасників провадження, що визначені у статті 23 законопроекту, порушує конституційні приписи, зокрема, ст. 3 Конституції України, згідно якої головним обов'язком держави є утвердження і забезпечення прав і свобод людини і громадянина, які разом з їх гарантіями визначають зміст і спрямованість діяльності держави.</p>	<p>Крім того, положеннями Конституції України визначено, що усі мають право направляти індивідуальні чи колективні письмові звернення або особисто звертатися до органів дер-</p>

<p>жавної влади, органів місцевого самоврядування та посадових і службових осіб цих органів, які зобов'язані розглянути звернення і дати обґрунтовану відповідь у встановлений законом строк (ст. 40 Основного Закону України). Отже, абсолютно неприйнятно є ситуація, коли громадянину чи юридичній особі, крім сплати податків, необхідно також вносити плату за виконання управлінськими органами будь-яких покладених на них законом обов'язків.</p> <p>У даному випадку не є доречною аналогія з судовими витратами. Звернення особи до суду, як правило, є винятковою подією, зумовленою необхідністю захисту своїх прав та за-</p>		
--	--	--

		<p>конних інтересів від неправомірних посягань.</p> <p>Натомість, звернення до адміністративних органів –буденне явище, як правило, пов'язане з необхідністю вирішення державою нагальних і неординарних питань у процесі повсякденної життєдіяльності громадян та функціонування юридичних осіб. Тому запровадження перешкод матеріального характеру для подання таких звернень є необґрунтованим і недемократичним кроком.</p>
<p>Стаття 29. Експерт</p> <p>4. Експерт має право:</p> <p>1) знайомитися з матеріалами справи, що стосуються предмета експертизи;</p>	<p>Доповнити частину 4 статті 29 додатковими правами експерта:</p> <p>4. Експерт має право:</p> <p>1) знайомитися з матеріалами справи, що стосуються предмета експертизи-</p>	<p>Доповнення частини 4 зазначеної статті правами експерта передбачені Законом України «Про судову експертизу», є необхідним, оскільки запропонованим варіантом статті</p>

<p>2) запитувати та отримувати від учасників адміністративного провадження документи та відомості, необхідні для підготовки висновку;</p> <p>3) брати участь у слуханні справи у випадках, передбачених цим Законом.</p> <p>Учасники адміністративного провадження зобов'язані надати експерту необхідні для підготовки висновку документи та відомості, які знаходяться у їх володінні.</p>	<p>зи;</p> <p>2) запитувати та отримувати від учасників адміністративного провадження документи та відомості, необхідні для підготовки висновку;</p> <p>3) брати участь у слуханні справи у випадках, передбачених цим Законом;</p> <p>4) користуватися іншими правами, передбаченими Законом України «Про судову експертизу».</p>	<p>законодавець обмежує права експерта всього трьома пунктами.</p>
<p>Стаття 37. Порядок обчислення строків</p> <p>1. Адміністративне прова-</p>	<p>Пропонується доповнити частину 1 статті 37 поняттям «процесуальний строк»:</p>	<p>У законопроекті має бути поняття процесуальних строків недодержання котрих слід розглядати як грубе по-</p>

<p>дження здійснюється з дотриманням строків, що обчислюються днями та місяцями. Строк може визначатися також вказівкою на подію, яка неодмінно повинна настати.</p>	<p>Адміністративне провадження здійснюється з дотриманням строків, що обчислюються днями та місяцями. Процесуальний строк – це передбачений законом відрізок часу, протягом якого повинна або може бути вчинена окрема процесуальна дія або сукупність дій. Строк може визначатися також вказівкою на подію, яка неодмінно повинна настати.</p>	<p>рушення адміністративної процедури з відповідними наслідками негативно-го характеру для посадових осіб адміністративного органу, що його допустили.</p> <p>Примітка: Як альтернативний варіант поняття «процесуальний строк» можна відобразити у статті 2 законопроекту щодо визначення основних термінів.</p>
<p>Стаття 44. Залишення заяви без руху 1. Адміністративний орган встановлює заявникові строк, достатній для усунення недоліків...</p>	<p>Потрібно встановити чіткі строки на усунення недоліків</p>	<p>Оскільки запропоновані процедурні правила встановлені для зменшення ступеню довільності у діях «адміністративних органів», то у запропонованій нормі має бути визначений, принаймні, мінімальний строк, який, на думку авторів, є достатнім для усу-</p>

<p>Стаття 44. Залишення заяви без руху</p> <p>2. У разі усунення недоліків у строк, установлений адміністративним органом, заява вважається поданою з дня її подання. При цьому строк розгляду справи продовжується на період усунення недоліків заяви (на період залишення заяви без руху).</p>		<p>нення недоліків, а вже адміністративний орган може визначати і більший термін в залежності від конкретних обставин.</p>
<p>Стаття 44. Залишення заяви без руху</p> <p>2. У разі усунення недоліків у строк, установлений адміністративним органом, заява вважається поданою з дня її подання. При цьому строк розгляду справи продовжується на період усунення недоліків заяви (на період залишення заяви без руху).</p>	<p>Частина 2 статті 44 доповнити терміном «первинного подання»:</p> <p>2. У разі усунення недоліків у строк, установлений адміністративним органом, заява вважається поданою з дня її первинного подання. При цьому строк розгляду справи продовжується на період усунення недоліків заяви (на період залишення заяви без руху).</p>	<p>Впровадження цього терміну гарантує захист права особи на підтвердження факту подання нею заяви</p>

<p>Стаття 46. Заяви, що не підлягають розгляду</p> <p>1. Повторна заява, подана до того самого адміністративного органу від тієї самої особи з одного і того самого питання не розглядається, якщо попередня заява вирішена по суті, крім випадків зміни суттєвих для вирішення справи обставин (умов).</p> <p>2. Не підлягає розгляду заява, в якій порушені питання, що були предметом судового розгляду і щодо яких постановлено судові рішення про відмову в задоволенні вимог заявника, крім випадків зміни</p>	<p>Статтю виключити</p>	<p>Звернення до органів державної влади, органів місцевого самоврядування та посадових і службових осіб цих органів є конституційним правом громадян, якому кореспондує обов'язок цих органів розглянути звернення і дати обґрунтовану відповідь у встановлений законом строк (ст. 40 Конституції України).</p> <p>Зазначена конституційна норма не містить винятків, отже їх не можна встановити звичайним законом. До того ж, відповідно до ч. 3 ст. 22 Основного закону при прийнятті нових законів або внесенні змін до чинних законів не допускається звуження змісту та обсягу існуючих прав і свобод. Звісно, що адміністративний</p>
--	-------------------------	--

<p>суттєвих для вирішення справи обставин (умов).</p>		<p>орган може врахувати наявність, наприклад, рішення суду, але взагалі не розглядати звернення не може.</p>
<p>Стаття 50. Витребування додаткових документів та відомостей</p> <p>2. Звернення адміністративного органу до державних органів, органів місцевого самоврядування підприємств, установ та організацій, що належать до сфери їх управління щодо витребування документів та відомостей, необхідних для розгляду та вирішення справи,</p>	<p>Потрібно встановити чіткі строки для надання таких відомостей</p>	<p>Оскільки запропоновані процедурні правила встановлені для зменшення ступеню довільності у діях «адміністративних органів», то у запропонованій нормі має бути визначений, принаймні, мінімальний строк, який, на думку авторів, є достатнім для надання таких відомостей.</p> <p>У кожному конкретному випадку, в залежності від обставин можуть бути передбачені й інші строки, але не менше встановленого</p>

<p>обов'язкові до виконання. У такому зверненні адміністративний орган встановлює строк достатній для надання документів та відомостей.</p>		
<p>Стаття 51. Порядок залучення до участі в адміністративному провадженні адресата та заінтересованої особи</p> <p>1. Про початок адміністративного провадження якнайшвидше повідомляється адресату та заінтересованим особам.</p>	<p>Треба доповнити частину 1 статті 51 необхідністю надсилання повідомлення:</p> <p>1. Про початок адміністративного провадження адресату та заінтересованим особам невідкладно надсилається повідомлення.</p>	<p>Пропонована редакція гарантує права учасників провадження щодо визначення моменту відкриття провадження</p>
<p>Стаття 55. Погодження та висновок</p> <p>2. У разі коли від іншого</p>	<p>Пропонуємо наступну редакцію частини 2 статті 55:</p> <p>2. У разі коли від іншого адміністра-</p>	

<p>адміністративного органу у визначений строк не надійшла відмова в погодженні, погодження вважається отриманим. Якщо інший адміністративний орган не надав у визначений строк висновок і не звернувся до адміністративного органу що розглядає справу з заявою про продовження строку визначеного для надання висновку, справа може бути вирішена без висновку іншого адміністративного органу, крім випадків, прямо передбачених законом.</p>	<p>тивного органу у визначений строк не надійшла відмова в погодженні, погодження вважається отриманим. Якщо інший адміністративний орган не надав у визначений строк висновок і не звернувся до адміністративного органу що розглядає справу з заявою про продовження строку визначеного для надання висновку, справа може бути вирішена без висновку іншого адміністративного органу, крім випадків, прямо передбачених законом.</p>	
<p>Стаття 56. Особливості адміністративного провадження з великою кількістю осіб 3. Адміністративний орган повинен регулярно інформу-</p>	<p>Частина 3 статті 56 виключити</p>	<p>Незрозуміло як саме визначається регулярність інформувань, а також з якою періодичністю, та яким чином повинні здійснюватися інформування учасників адміністративного прова-</p>

<p>вати учасників адміністративного провадження та громадськість про стан провадження в справах, передбачених частиною першою цієї статті.</p>		<p>дження та громадськість? Тому частину 3 статті 56 пропонуємо виключити, ще й тому, оскільки у відповідності із п. 4 ч. 1 ст. 21 законопроекту до повноважень органу входить надавати інформації про стан розгляду справи за зверненням учасників адміністративного провадження.</p>
<p>Стаття 61. Закриття адміністративного провадження</p>	<p>Додати частину 4 статті 61 наступного змісту: Рішення про закриття провадження в адміністративній справі може бути оскаржено в порядку передбаченому законом. Повторне звернення з тією самою заявою не допускається.</p>	<p>Крім того, необхідно вирішити питання щодо правових наслідків у разі відмови від заяви та у випадку досягнення згоди між учасниками провадження.</p>
<p>Стаття 72. Умови правомірності адміністративного акта</p>	<p>Частину 1 статті 72 викласти у наступній редакції:</p>	<p>Усунення тавтології, що міститься у пропонуваній редакції законопроекту</p>

<p>1. Адміністративний акт є правомірним, якщо він виданий компетентним адміністративним органом та відповідно до законодавства, що діяло на момент видання акта, а також відповідає законодавству.</p>	<p>Адміністративний акт є правомірним, якщо він виданий компетентним адміністративним органом відповідно до чинного законодавства.</p>	
<p>Стаття 77. Заява про перегляд адміністративного акта за нововиявленими обставинами</p>	<p>Додати до статті 77 пункти 3 та 4: 3. Встановлення вироком суду, що набрав законної сили, завідомо неправдивих показань свідка, завідомо неправивильного висновку експерта, завідомо неправивильного перекладу, фальшивості документів або речових доказів, що потягли за собою ухвалення незаконного або необґрунтованого</p>	<p>Розширення підстав перегляду адміністративного акта</p>

	ного рішення; 4. Встановлення вироком суду, що набрав законної сили, вини посадової чи службової особи адміністративного органу у вчиненні злочину, внаслідок якого було ухвалено незаконне або необґрунтоване рішення;	
Стаття 79. Право на адміністративне оскарження б) інших процедурних дій і рішень, якщо це прямо передбачено законодавством.	Вважати пункт 6 частини 2 пунктом 7, а пункт 6 викласти у наступній редакції: б) відмови у перевірці правильності заповнення документів, повноти переліку поданих документів;	Встановлення додаткових гарантій на оскарження
Стаття 80. Суб'єкт розгляду скарги 3. До складу комісії з розгляду скарг включаються гро-	Викласти частину 3 статті 80 у такій редакції: До складу комісії з розгляду скарг включаються громадяни, крім посадо-	Дотримання принципів законності та неупередженості при розгляді скарги

<p>мадяни, крім посадових та службових осіб адміністративного органу, членів їх сімей чи близьких осіб.</p>	<p>вих чи службових осіб адміністративного органу, що приймали участь у розгляді справи, рішення якої оскаржується, членів їх сімей чи близьких осіб.</p>	
<p>Стаття 88. Примусове виконання адміністративного акта</p> <p>2. Заходами примусу є:</p> <p>1) виконання дій за рахунок зобов'язаної особи — адресата адміністративного акта;</p> <p>2) грошове стягнення;</p> <p>3) безпосередній примус, у порядку визначеному законодавчими</p>	<p>Змінити частину 2 статті 88 на:</p> <p>2. Примусове виконання адміністративного акта забезпечується спеціально уповноваженим органом Міністерства юстиції України</p>	<p>Закон України «Про державну виконавчу службу» від 24.03.1998 № 202/98-ВР</p> <p>Примітка: редакція статті може бути скоригована відповідно до закінчення реформування системи Державної виконавчої служби про яку заявило Міністерство юстиції України 23.01.2015 року</p>
<p>Стаття 89. Орган, який забезпечує виконання адмініст-</p>	<p>Статтю виключити</p>	<p>Положення протірочить закону України «Про державну виконавчу слу-</p>

<p>ративного акта</p> <p>1. Примусове виконання адміністративного акта забезпечується адміністративним органом, який його видав (органом виконання), крім випадків, передбачених законом.</p> <p>2. Адміністративний орган, який видав адміністративний акт, також забезпечує виконання адміністративного акта, який прийнятий за результатами розгляду скарги.</p>		<p>жбу» від 24.03.1998 № 202/98-ВР, відповідно до якого завданням державної виконавчої служби є своєчасне, повне і неупереджене примусове виконання рішень, передбачених законом.</p> <p>Примітка: редакція статті може бути скоригована відповідно до закінчення реформування системи Державної виконавчої служби про яку заявило Міністерство юстиції України 23.01.2015 року</p>
<p>Стаття 91. Грошове стягнення</p> <p>1. У разі коли адміністрати-</p>	<p>Статтю виключити</p>	<p>Зазначені положення врегульовані, наприклад, статтями 188¹ - 188²², 307, 308 Кодексу України про адміністра-</p>

<p>вний акт не виконано зобов'язаною особою — адресатом адміністративного акта в установленій адміністративним органом строк і передбачена ним дія не може бути виконана іншою особою, адміністративний орган виносить постанову про накладення на зобов'язану особу грошового стягнення у розмірі від 0,5 до п'яти мінімальних заробітніх плат.</p> <p>Одночасно із застосуванням грошового стягнення адміністративний орган призначає новий строк для виконання адміністративного акта.</p>		<p>тивні правопорушення щодо невиконання законних вимог центральних органів виконавчої влади та постанови про накладення штрафу.</p> <p>За змістом статті грошове стягнення є заходом відповідальності у сфері, суспільні відносини в якій мають регулюватися нормами законодавства про адміністративну відповідальність</p>
---	--	--

<p>У разі повторного невиконання адміністративного акта у новопризначений строк без поважних причин адміністративний орган у тому ж порядку накладає на зобов'язану особу грошове стягнення у розмірі від п'яти до двадцяти мінімальних заробітних плат.</p>		
<p>Стаття 71. Нікчемність адміністративного акта</p>	<p>Додати пункт 6 статті 71 у такій редакції:</p> <p>б) Нікчемним є адміністративний акт, прийнятий без законної підстави, необхідної для його прийняття.</p>	<p>Серед переліку підстав, за якими адміністративний акт визнається нікчемним (ч. 1 ст. 72 проекту), відсутня наступна загальноприйнята у теорії адміністративного права ознака нікчемності: «прийняття акту без законної підстави».</p>

Марчук М.І.

Пропозиції
до законопроекту «Про внесення змін до Регламенту
Верховної Ради України»

Аналіз наданого на опрацювання проекту закону «Про внесення змін до Регламенту Верховної Ради України», Конституції України, чинних Законів України «Про Регламент Верховної Ради України», «Про статус народного депутата України», «Про Кабінет Міністрів України», «Про Конституційний Суд України», «Про прокуратуру» дозволив дійти до наступних висновків:

1. Закон України «Про статус народного депутата України» у ст. 6 та ст.13 передбачає, що народні депутати України мають право об'єднуватися в депутатські фракції та депутатські групи, а тому положення закону щодо депутатських груп повинно знайти своє відображення по тексту законопроекту разом із депутатськими фракціями.

2. Статтю 16 законопроекту стосовно послідовності розгляду питань на першій сесії новообраної Верховної Ради України пропонуємо викласти текст у наступній послідовності та редакції :

Частину першу статті 16 викласти у такій редакції:

«1. На пленарних засіданнях першої сесії новообраної Верховної Ради України питання розглядаються в такій послідовності:

- 1) формування Тимчасової президії першої сесії;
- 2) заслуховування позачергового послання Президента України про внутрішнє і зовнішнє становище України;
- 3) доповідь Голови Верховної Ради попереднього скликання про стан законодавчої роботи;
- 4) подання і оголошення Прем'єр-міністром України чи особою, яка виконує його повноваження, заяви про складення повноважень Кабінету Міністрів України перед новообраною Верховною Радою України; (відповідно до ч.2 ст. 12 Закону України «Про Кабінет Міністрів України»);
- 5) обрання Лічильної комісії;
- 6) заслуховування доповіді Підготовчої депутатської групи, запитання доповідачу і відповіді на них;
- 7) про формування та реєстрацію депутатських фракцій (депутатських груп);
- 8) про коаліцію депутатських фракцій у Верховній Раді України;
- 9) про Погоджувальну раду депутатських фракцій (депутатських груп) у Верховній Раді (далі - Погоджувальна рада);
- 10) обрання Голови Верховної Ради України;
- 11) обрання Першого заступника та заступника Голови Верховної Ради України;